

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **S. V.**, zast. JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem, se sídlem Náměstí Republiky 2/2, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2013, č. j. 17 A 41/2012 – 39,

t a k t o :

- I. Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 8. 2012, č. j. DSH/11199/12, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně jako správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 6. 2012, č. j. MMP/146179/12, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v tehdy účinném znění, neboť dne 20. 2. 2012 v době okolo 11:05 hod. v Plzni, jako řidič motorového vozidla tovární značky Citroën CZ, X, při jízdě na křižovatce pozemních komunikací ulic Studentská a Krašovská držel za jízdy v ruce telefonní přístroj, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1800 Kč a současně povinnost nahradit paušální náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou ze dne 28. 8. 2012, ve které navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[3] Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 31. 1. 2013, č. j. 17 A 41/2012 – 39, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[4] Proti rozsudku Krajského soudu v Plzni se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 4. 3. 2013, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 18. 3. 2013 navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta, rozhodnutí o odkladném účinku ponechal žalovaný na úvaze soudu.

[6] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 22. 3. 2013, č. j. 4 As 37/2013 – 27, vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost, který podle položky 19 Sazebníku poplatků (příloha zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „zákon o soudních poplatcích“]) činí 5000 Kč. Současně jej poučil, že nebude-li poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s.

[7] Usnesení, kterým byl vyzván k zaplacení soudního poplatku, bylo stěžovateli doručeno dne 1. 4. 2013 a téhož dne nabylo právní moci.

[8] Přípisem ze dne 8. 4. 2013 stěžovatel požádal o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku do poloviny měsíce, kdy očekává příchozí platby. Současně sdělil, že nežádá o osvobození od soudních poplatků, přestože má za to, že by to bylo lze shledat jako důvodné.

[9] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že v projednávané věci nebylo třeba zvlášť rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť za situace, kdy Nejvyšší správní soud přistoupil k rozhodnutí o zastavení řízení o kasační stížnosti, by bylo rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, když přiznání odkladného účinku kasační stížnosti může obecně přinést ochranu toliko do vydání rozhodnutí, kterým se řízení končí.

[10] Podle § 47 písm. c) s. ř. s. „soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon,“ přičemž poznámka pod čarou odkazuje například na zákon o soudních poplatcích. Toto ustanovení je na základě § 120 s. ř. s. třeba přiměřeně užít i pro řízení o kasační stížnosti.

[11] Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona o soudních poplatcích „jde-li o poplatek za řízení, vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti.“ Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích „nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.“

[12] Vzhledem k tomu, že v projednávané věci nebyl poplatek za kasační stížnost zaplacen současně s jejím podáním, Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 22. 3. 2013 stěžovatele vyzval k jeho zaplacení ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení usnesení a současně jej poučil, že nebude-li poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení o jeho kasační

pokračování

stížnosti zastaví. Usnesení bylo doručováno zástupci stěžovatele do datové schránky s identifikátorem ID DS: 8ztfxsc. Z potvrzení o doručení do datové schránky, vztahujícího se k předmětnému usnesení a k němu ve spise připojeného, se podává, že toto bylo zástupci stěžovatele doručeno přihlášením do datové schránky dne 1. 4. 2013. Skutečnost, že výzva byla řádně doručena, pak stěžovatel výslovně potvrdil v přípise ze dne 8. 4. 2013, kterým požádal o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku do poloviny dubna 2013.

[13] Lhůta k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost podle výzvy soudu proto počala běžet dne 2. 4. 2013 a marně uplynula v úterý dne 9. 4. 2013, a to v souladu s ustanovením § 40 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož *„lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.“* Soudní poplatek však stěžovatelem nebyl v soudem určené lhůtě a ani později až do dne vydání tohoto usnesení zaplacen. Stěžovatel na výzvu reagoval přípisem ze dne 8. 4. 2013, kterým požádal o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku do poloviny dubna 2013; přestože o této žádosti nestihl soud zvlášť rozhodnout do data, do něhož se stěžovatel prodloužení lhůty domáhal (15. 4. 2013), fakticky byla stěžovateli poskytnuta takto prodloužená lhůta k zaplacení soudního poplatku, stěžovatel však poplatek ani přesto nezaplatil.

[14] Vzhledem k tomu, že poplatek za kasační stížnost nebyl odpůrcem jako stěžovatelem v soudem stanovené lhůtě a ani později až do dne vydání tohoto usnesení zaplacen, Nejvyšší správní soud řízení o jeho kasační stížnosti v souladu s § 47 písm. c) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. a ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích usnesením zastavil.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť řízení o kasační stížnosti bylo zastaveno.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu

